Найголовніше — у будь–яких обставинах залишатися Людиною (за романом «Тигролови»). 11 клас

Людині майже усе життя доводиться проходити через якісь випробування: великі чи малі. І тільки подолавши їх, вона може встановити, чи гідна вона називатися Людиною. Так, так, Людиною з великої літери. Адже по усьому світові розкидано безліч людців, які, мабуть, жодного разу і не замислилися над цим питанням. Хіба б могли вони витримати те, що витримав простий український юнак Григорій Многогрішний з роману Івана Багряного «Тигролови», витримати і не зламатися, витримати тягар знущань, образ, болю та голоду і не перестати вірити у милосердя, у людяність, у кохання, залишитися Людиною?

Спокійно цей роман читати неможливо. З жахом читаєш сторінки про знущання над простими людьми, які волею долі змушені підкорятися нелюдам. Як мені шкода Григорія Многогрішного, дід чи прадід якого — «малоросійський» гетьман Дем'ян Многогрішний був найпершим каторжником Сибіру! Мабуть, доля вирішила випробувати увесь цей рід на міцність, на людськість. Тому і довелося Григорію відчути на собі весь жах розгулу здичавілих злочинців, які керували країною. Він зрозумів, що змінився стиль життя, люди не в змозі витримати загрози бути постійно під наглядом безпринципного караючого ока. Їм легше «нишкнути, втягувати голову в плечі і чекати, як віл обуха, грому з ясного неба на свою голову». Та тільки не таким людям, як Григорій. Цей нащадок українського гетьмана не стане повзати на колінах перед катами. Тому так його боїться «бравий майор». Як він не намагався зламати волю хороброго юнака, як не хотілося йому, щоб той закричав, та усі спроби виявилася марними: «Що він з ним не робив!.. Він йому виламував ребра в скаженій люті. Він йому повивертав суглоби. Він уже домагався не зізнань, ні, він добивався, щоб той чорт хоч заскавчав і почав ридати та благати його, як то роблять всі».

Не вдалося майорові зламати волю Григорія, не вдалося згноїти його ні у божевільні ні на каторзі. Хлопцю вдалося втекти з етапного поїзду, щоб спокутувати гріхи за своїх наляканих сучасників. Образ Григорія для його друзів по нещастю став «як символ непокірної і гордої молодості, символ тієї волелюбної і сплюндрованої за те Вітчизни...».

П'ять днів продирався нетрями тайги Григорій Многогрішний, гинучи від втоми, голоду та холоду. Надибав річку, трохи напився. А доля вирішила ще раз випробувати його на право називатися людиною. Майже непритомний, Григорій побачив, як ведмідь хоче розірвати якогось звіролова. Він наблизився до ведмедя і вдарив його ножем який знайшов біля річки. Так, він Людина, отже, повинен у будь-яких обставинах нею залишатися, оберігаючи життя інших.

Григорію пощастило, бо він опинився у таких же чесних, щедрих душею людей, яким був

він сам. Сірки прийняли і полюбили його, як власного сина, навчили його того, що знають і вміють робити: пантувати, ловити тигрів. І жити, люблячи своє життя, кожен день дивуючись природі та її багатствам. В їхній родині Григорій набрався сили, зміцнив свій дух, бо бачив, що ці люди віддадуть своє життя заради один одного, заради справедливості. Так він був одним з них, це вони, напевне, відразу зрозуміли. Інакше б ніколи не прийняли хлопця за свого. Тому, «чимраз, то більше, а особливо тепер його поривало вийти назустріч всьому тому темному своєму невідомому, вийти просто грудьми, і чорт по ньому по всьому!». Григорій не хотів ховатися, бо знав, правда на його боці, на боці таких людей, якими були Сірки. Була ще одна щаслива зустріч у юнака. Познайомився він з Морозами, кумами Сірків, які їхали з Комсомольська, де перебував у таборі їхній старший син. Григорій несподівано почув розповідь старого Мороза про Комсомольськ. «Про безліч стероризованого, на повільну смерть приреченого люду, а надто про силу-силенну «своїх людей» — земляків з далекої тієї України нещасливої…». Григорій відчув відповідальність за долю усієї сплюндрованої Батьківщини і, мабуть, радів, що не втратив ще віри у життя, що ще намагається якось зарадити і допомогти родині Сірків.

Його втеча через кордон з Наталкою вселяє віру в те, що сильні духом люди знайдуть своє щастя, незважаючи на усі перешкоди, що їх роблять життя та безчесні люди. Пройшовши крізь багато випробувань, побачивши безпорадність, безсилість правди й чеснот, Григорій зумів вижити наперекір своїм ворогам. І не просто вижити. Стати ще сильнішим духом, людянішим, милосерднішим і люблячим і одночасно нетерпимим до катів рідної землі. Многогрішний зумів, на мій погляд, ще раз підтвердити свою належність до славного роду козацького, пронісши через усі випробування почесне звання Людини.